

De vigtige principper at få slået fast i de her års fordelingspolitik er, at der er nogen på bunden af vores samfund, der har det skidt, og det er dem, der bliver overset. Svælget mellem de mest velhavende ældre og dem, der kun har den nøgne folkepension, er sådan, at den laveste tiendedel af de ældre har 3.300 kr. i disponibel realindkomst, mens den rigeste tiendedel har mere end fire gange så meget – over 13.000 kr. – ifølge en opgørelse fra Finansministeriet. Der er disse års politiske kamp, og jeg synes, venstrefløjen har en pligt til at være præcis i fordelingskampen.

Og hvis der så er flere penge tilovers, mangler vi i øvrigt desperat penge til service.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg vil bare i al stilfærdighed gøre opmærksom på, for at hr. Villy Søvndal også skal se det, at Enhedslistens dagsordensforslag jo består af flere elementer. Bl.a. indeholder det også – ud over indførelse af individualprincippet – udvikling af et enstrengt system i forhold til pensioner, førtidspensioner og den slags. Det, det gælder om, er at hæve dem op på et fælles højt niveau, som vi har snakket om tidligere i dag, og på den måde kan man sige, at også nogle af de grupper, som hr. Villy Søvndal nævner, ved en sådan udvikling faktisk vil få en forbedring af deres forhold.

Jeg vil også godt lige i denne her sammenhæng gentage, hvad jeg også sagde i min tale, at finansredegørelsen for 1996 klart dokumenterer, at overførselsindkomsterne og den offentlige service, man får i det her samfund, faktisk er de elementer, der er mest udlignende i forhold til folks forbrug, mere udlignende – og det kan måske komme som en overraskelse – end de progressive skatter.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Villy Søvndal, at jeg ikke på noget tidspunkt har været i tvivl om, at SF altid har været på plads, når det drejede sig om at dele ud, og sådan forholder det sig naturligvis også, når SF er repræsenteret ude i kommunerne. Men pointen var jo netop, at SF ikke har arbejdet for rammerne for velfærdssamfundet og derfor heller ikke har et medansvar for det. Det er situationen.

Hr. Villy Søvndal siger, at jeg som finanspolitisk ordfører burde kunne huske forløbet omkring finansloven for indeværende år.

Det husker jeg tydeligt. Jeg husker også tydeligt, hvordan SF og regeringen nåede til balance på den offentlige saldo. Det var ved engangsindtægter, likviditetsforskydninger og skatteforhøjelser helt efter SF's sædvanlige melodi; så der er ikke noget nyt under solen.

Men det, jeg gerne vil have SF's bud på i dag, er, hvordan man forholder sig til mulighederne for også i fremtiden at have et velfærdssamfund, at have nogle velfærdsgoder at dele ud af. Vil man være med til at investere i fremtiden til den næste generations glæde og gavn, og på hvilken måde vil SF gøre det?

Den rapport, jeg har refereret til adskillige gange, Budgetredegørelse 1996, anviser to muligheder: et fritidsscenario, et arbejdsscenario. I fritidssceneriet vil der komme skatteforhøjelser i størrelsesordenen 14 procentenheder fra nu af og frem til år 2020. Er det det scenario, SF følger? Det vil jeg meget gerne vide, for jeg kan ikke læse det ud af dagsordenen. Dagsordenen lægger kun op til en fordelingskamp om de penge, vi allerede i dag ikke har.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

En kort bemærkning for at prøve at komme sandheden lidt nærmere: Hr. Villy Søvndal sagde, at det er SF's politik, at de, der har mindst, og de, der er svagest, skal have mest. Men er virkeligheden ikke, at vi i dette land rent faktisk har et skattesystem, hvor man beskatter borgere, der har en indtægt, der er så lille, at man end ikke kan leve af den? Alligevel skal man betale skat af den. Ville det så ikke være bedre, om man lavede skattelettelser ved at hæve den skattefrie bundgrænse? Det ville først og fremmest komme de lavestlønnede til gode.

Eller er sandheden i virkeligheden, at SF ønsker at opkræve så mange penge som overhovedet muligt i skat med henblik på, at SF og andre politikere så kan sidde og bestemme, hvem der skal have penge, og hvem der ikke skal have penge? Er det ikke det, der er sandheden? Er det ikke det, der er SF's målsætning? Jo mere politikerne kan komme til at bestemme, desto bedre – og ikke omvendt.

For Fremskridtspartiet gælder det om, at det er borgerne selv, der definerer og bestemmer.